

יעל יקרה

כל כך הרבה פעמים רציתי לספר לך על הזיכרון הכי רחוק שיש לי ממך ואיך שהוא זה תמיד חמק מכל השיחות שהיו לנו. אז הנה עתה, תוך כדי שאני מדמיין את החיוך העולה על פנייך ואת הד צחוקך ורגע לפני שאנחנו נפרדים ממך לעולמים, אספר לך אותו. היית ילדה פעוטה, כבת שלוש לערך כשכל היום היית מתפארת בעשר אצבעותייך שידועות לעשות הכל, ולא חָדְלָה מלשיר "עשר אצבעות לי יש, כל דבר יודעות הן, לצייר ולקשקש גם בתוף מכות הן". אני זוכר אותך מנענעת את עשר האצבעות שלך מצד לצד ומדגימה לסובבים אותך, כמבקשת לומר באלה האצבעות אצייר ואבנה ואעשה הכל. ואכן אך שנים מעטות חלפו עד אשר בעשר אצבעות אלה תתחילי את המסע הארוך של ההתמודדות עם הקשיים שהחיים יציבו בפנייך.

הכרת התודה שמקובלת כעניין שהוא בתחום המוסר והמידות הטובות, זוכה לאחרונה לחיזוק משמעותי מהצד המדעי, כשמחקרים פסיכולוגים החלו לקשור בינה לבין בריאות הנפש ורמת האושר של האדם ואני מספר את זה כי הכרת התודה של יעל הייתה ללא גבולות. יובל שנים חלפו מאז שאושפזה בסורוקה לאחר שהתגלתה אצלה סכרת נעורים, והיא עדיין לא פספסה אף הזדמנות כדי להודות לי על שיעורי החשבון שהשלמתי לה בבית החולים בעת שהייתי סטודנט בבאר שבע.

במסכת אבות שעוסקת בעניינים של מוסר ומידות טובות נאמר "איזהו עשיר השמח בחלקו", ובמלים אחרות אל לו לאדם לחפש את מה שאין, אלא להתמקד במה שיש ולהגדיל אותו, כי זאת הדרך לאושר. אלא שאז עולה השאלה האם "לשמח בחלקו" חל גם על מי שהמחלות רודפות אותו מנעוריו ואשפוזים וניתוחים הם לחם חוקו. קשה להאמין שחז"ל כיוונו לזה...

לא כך יעל. בכל הפעמים שמצבה הרפואי עלה בשיחות שלנו במהלך השנים, זה היה על הפרוצדורות שהיא עוברת. לעולם לא הלינה על מר גורלה ומעולם לא מהלה את דבריה אפילו בקורטוב אחד של

רחמים עצמיים, נהפוך הוא, היא לרוב סיפרה רק על הדברים הטובים שחיכו לה בדרך.

בהיבט הבריאותי לא הגיוני שאדם במצבה של יעל יכול להיות "שמח בחלקו", כי אין מי שלא יוותר בשמחה על מצב שכזה. אבל מה שיעל הוכיחה קבל עם ועדה הוא שסבל ומחלות קשות יכולים לדור בכפיפה אחת עם שמחת חיים ואופטימיות.

הביטוי המוכר מזהה את האופטימי כמי שמסתכל על חצי הכוס המלאה, לא כך יעל שדי היה לה בטיפות בודדות של מים בכוס כדי להתמקד בהן כי בהשקפת עולמה הכל הכל חיובי.

וזה לא מצטמצם רק לענייני בריאות...לאחרונה היא שיתפה אותי בדבר שעל פניו נראה כאי צדק משווע שנגרם לה. והנה, במקום שאדם נורמלי היה מגיב בזעם וטינה יעל מגיבה בשלווה ורוגע ואף בגילויי אמפטיה כלפי מי שגרם לעוול.

כשהודעתי בוואטסאפ לשלושת ילדי על פטירתה של יעל, התגובות היו אחדות וכולן דיברו אך ורק על שמחת החיים שלה, על החיוכים שתמיד הציפו את פניה ועל הכיף של המפגשים אתה ואין לי ספק שזאת הייתה התגובה האינסטיקטיבית של כל מי שהכירו את האישה הנפלאה הזאת למשמע הבשורה על פטירתה.

בצד הבריאות הפיזית שיעל כה סבלה ממנה, בריאות הנפש שלה הייתה כנראה ברמה על אנושית, שאחרת אי אפשר להסביר את הפער הבלתי נתפס בין שמחת החיים, הכרת התודה, האופטימיות והחיוכים שתמיד מילאו את פניה למציאות מלאת הסבל שנכפתה עליה.

יעל היקרה, מותך הציף באחת אצל כולנו את מעלותייך הייחודיות שקשה להפריז בשבחן, כל מה שנומר עלייך יהיה אך בלשון המעטה. אישה זכה וברה, אוהבת אדם ואופטימית. אישה שהישירה מבט למציאות קודרת, ששמחת החיים שלה גימדה את כוחו של הצער והכרת התודה שלה הייתה נתונה גם למי שפגע בה. אישה שלא ידעה טינה, שגם את האפור ראתה בגוונים של נְרֹוד.

מודל לחיקוי ומקור להשראה.

מאז שבאת אל העולם לא ידעת מנוחה מהסבל והכאב, עתה שאת בדרכך אל העולם של מעלה הגיעה עת המנוחה.

נוחי על משכבך בשלום, עוד רגע קט תפגשי את אילן שנקטף בדמי
ימיו ואת הוריך שנפטרו לאחרונה, או אז תוכלי להתפנות כדי לדאוג
לשלומם של יקיריך ומי שהיו נקודות האור בחייך, שתי בנותייך ליאן
ואמיקה, שליוו אותך בסבלך, טיפלו בך ודאגו לך כל כך **והמלאך**
המושיע שלך בעלך מארק שלא מש ממך לרגע. צפי בהם מלמעלה,
דאגי לשלומם, שמרי עליהם וברכי אותם בשמחת החיים שהיתה בך
ובבריאות שלמה.

ת. נ. צ. ב. ה

